

SVETLO ALEBO TMA

Evanjelisti nám rozprávajú o mnohých skutkoch, ktoré urobil Pán Ježiš. Niektoré nám približujú len stručne, iné podrobne. Svätý Ján podrobne opisuje, ako Pán Ježiš uzdravil slepého od narodenia. Venuje mu celú 9. kapitolu svojho evanjelia. Snáď zakaždým, keď sa stretne s nevidiacim človekom alebo o takom počujeme, si pomyslíme, akým veľkým darom je zrak. Tešiť sa zo svetla a vidieť krásu všetkých farieb patrí k prirodzenému šťastiu človeka. Život v stálej tme môže byť prameňom nepretržitej bolesti.

Popri telesnej slepote jestvuje aj slepota duše. Tou je hriech. Hmotné svetlo, ktoré má svoj zdroj v slnku, je obrazom neporovnateľne jasnejšieho svetla, ktoré vychádza z Boha. Toto svetlo nám priniesol Ježiš Kristus. Ba viac: sám je tým svetlom. Svätý Ján v úvode svojho evanjelia o ňom píše: „Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet“ (Jn1,9).

Inokedy Pán Ježiš o sebe povedal: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8,12). Podobne sa vyjadril aj bezprostredne pred uzdravením spomínaného slepého od narodenia.

Svetlo prináša so sebou radosť. Srdce človeka sa rozžiari pri rannom východe slnka, pozdvihne sa nálada. Podobný účinok má na človeka svetlo Kristovo. Keď v duši žiari jeho svetlo, rozlieva sa v nej nadprirodzená radosť. Vtedy trpezlivejšie znášame ťažkosti každodenného života, ochotnejšie vykonávame náročné úlohy a povinnosti. Zároveň si uvedomujeme, že aj my máme byť svetlom pre naše okolie.

(Pokračovanie na str. č. 2)

Dobrovoľný hasičský zbor Klížske Hradište navštívil už pred pár rokmi prvýkrát Moravský Kras. Ale keďže tento kraj nie je len Punkevná jaskyňa a priepasť Macocha, rozhodli sme sa spoznať ďalšie zaujímavosti. V sobotu 25. júla o piatej ráno vyrazilo na dvojdnový poznávací hasičský zájazd štyridsať účastníkov.

Naše prvé zastavenie bola jaskyňa Výпустek. Nie je to jaskyňa v pravom slova zmysle, ale bývalé vojenské priestory. Miesto s mnohými vojenskými zariadeniami a výstrojou oslovilo hlavne chlapcov, ktorí na vlastnej koži zažili povinnú základnú vojenskú službu. Potom sme sa rýchlo presunuli do neďalekej obce Křtiny, kde na nás už čakal miestny páter Jiří, ktorý nás previedol po pútnickom kostole zasvätenom Panne Márii. Jeho pútavý a zameraný výklad doplnený zvonkohrou aj spevom a hrou na organe zaujal všetkých. Prehliadku tohto kostola, ktorý je nazývaný aj Perlou Moravy, sme ukončili v kostnici pod ním.

HASIČI OPĚT V MORAVSKOM KRASE

Po presune do mestečka Boskovice nasledovala obedná pauza, počas ktorej niektorí stihli aj výstup na Radniční věž. Po nej nás pri infocentre čakala sprievodkyňa, ktorá nám priblížila históriu židovskej štvrte. Nasledovalo ubytovanie v internáte a zostávajúci voľný čas okrem večere viacerí využili na návštevu Westernového mestečka.

V nedeľu ráno nás už čakala skutočná jaskyňa: Sloupско - Šošůvka. Pre mnohých najkrajšia, akú kedy navštívili. Krásna výzdoba, priepasti a chodby nás doslova ohromili. Určite najväčší zážitok z celého zájazdu. Ešte návšteva bývalého veterného mlyna v obci Rudice, kde je malé múzeum s miestnym správcom, kde sme sa okrem histórie dozvedeli aj o speleologických aktivitách v tomto kraji. A už sme smerovali k mestečku Slavkov u Brna, známemu hlavne svojim zámkom a históriou spätou z napoleonskými vojnami. Možnosť navštíviť zámok využila iba štvorica účastníkov, ostatní dali prednosť pokojnému obedu. Návrat si už každý vyplnil po svojom – niektorí driali, iní zase hodnotili navštívené miesta, dokonca padali návrhy na ďalšie zájazdy. Ale kam nabudúce, to sa dozvieme až o rok.

Vladimír Sasko

VZÁCNÍ HOSTIA

Nedeľa podvečer, chmúrne počasie, ale povinnosti ma prinútili ísť von. Zašla som k rodičom a pri odchode som v zornom poli uvidela vo vzduchu niečo veľké. Hovorím otcovi, že niečo letí, asi je to bocian... a už pristáva na komíne jeho domu. Bežím po foták, volám susede, aby sa šla tiež pokochať. Keď vyjdem na ulicu, tam už bolo viac susedov, ktorí sledovali nezvyčajného hosta na svojom dočasnom stanovišti. A dozvedám sa, že u Gregora na komíne sedí jeden bocian tiež a takisto na veži kostola. Volám šéfredaktorovi, aby tento zjav zachytil na objektív. Medzitým si „nášho“ bociana obzeráme pekne zblízka, lebo máme k dispozícii ďalekohľad. A tento sa nám veru dobre zišiel, lebo po chvíli sused Andrej zvolal, že za záhradami sedia ďalšie. Videli sme troch. Išla som do záhrady, lebo sa mi zdalo, že je to u nás, ale iba zdalo. Boli traja, ale na elektrickom stĺpe v uličke, ktorá vedie na Hôrku. Znova som volala šéfredaktora Petra, či niečo nafotil a dozvedela som sa, že na veži kostola nebol jeden, ale dva. To už na ceste boli hádam všetci, čo boli doma, keď okolo išiel Jozef Siegfert, ktorý zvestoval, že na dolnom konci dediny ich je asi šesťnásť. V takomto počte sa u nás bociany na svojej ceste zastavili asi prvý raz. Každopádne, či sa vrátia o rok alebo neskôr, či jeden alebo celý krídol, budeme sa tešiť ich návšteve.

Ing. Zuzana Holáková

Účastníci hasičského zájazdu

Beažoželáme

V mesiaci **august 2015** oslávili svoje jubileum títo naši spoluobčania:

Roman Hlavačka	Kl. Hradište 104	50 rokov
Peter Kňaze	Kl. Hradište 213	60 rokov
Emília Húdoková	Kl. Hradište 182	60 rokov
Jozef Babkovič	Kl. Hradište 68	70 rokov
Drahomíra Hajšová	Klíž 198	70 rokov
Mária Kostolná	Klíž 98	80 rokov

Z najstaršej generácie našich spoluobčanov oslávili svoje jubileum:

Mária Dobiašová	Klíž 116	82 rokov
Imrich Varga	Klíž 179	82 rokov
Antónia Hudoková	Kl. Hradište 23	82 rokov
Anton Dobiaš	Klíž 54	88 rokov

Všetkým oslávencom srdečne blahoželáme a prajeme im predovšetkým pevné zdravie, Božie požehnanie a spokojnosť v kruhu svojich najbližších.

*Redakcia Nového Clusu
a pracovníci obecného úradu*

* NOVORODENCI *

5.8.2015 **Oliver Bielich**, rodičia Darina a Tomáš

10.8.2015 **Alexandra Bujnová**, rodičia Marta a Pavol

SOBAŠE

.....

† OPUSTILI NÁS †

Františka Kristlová, rod. Gaherová *6.11.1926 †1.8.2015

Mária Mlynaříková, rod. Bielichová *8.11.1939 †21.8.2015

POĎAKOVANIE

*Dotklo srdce, ktoré sme tak milovali,
Klesli ruky, čo pilne pracovali.
Zhasli oči, stíchol hlas,
Mala rada život a všetkých nás.*

Dňa 1.8.2015 nás vo veku 88 rokov opustila mamička, starká, prastarká a svokra

Františka Kristlová

Touto cestou chceme poďakovať všetkým, ktorí ju sprevádzali na poslednej ceste do večnosti. S láskou v srdci smútiaca rodina.

SPOMIENKA

*Už nepočuť po dome otcov a dedkov hlas,
už viac nepride medzi nás,
deti, vnúčatá a pravnúčatá si nepohladi
a nepovie drahí moji, mal som Vás všetkých veľmi rád.
S kytičkou kvetov budeme nad Tvojím hrobom stáť,
modliť sa a ticho spomínať.
Žiarila z Teba láska a dobrota,
budeš nám chýbať do konca života.
Aj keď už nie si medzi nami,
v našich srdciach žiješ stále s nami.*

Dňa 5.septembra uplynulo 5 rokov, čo nás navždy opustil drahý manžel, otec, starý otec

Štefan Bielich

z Ješkovej Vsi

Ďakujeme všetkým, ktorí spomínate s nami.

SVETLO ALEBO TMA

(Dokončenie zo str. č. 1)

Ten slepý splnil pokyn Pána Ježiša, aby sa umyl v rybníku Siloe. Vrátil sa vidiaci. Vyznal svoju vieru v Pána Ježiša a poklonil sa mu. Celé toto uzdravenie vyvolalo dohady a hádky. Pretože Ježiš Kristus svojím učením a osobnosťou rozdeľuje ľudstvo na dve skupiny. Tú prvú tvoria tí, ktorí sú pokorní a ochotní prijať Kristovu pravdu, nechajú sa osvietiť jeho svetlom, žijú v jeho svetle. „Tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ (Jn 1,12).

Do druhej skupiny patria tí, ktorí sú vo svojej pýche presvedčení, že len oni majú pravdu. Oni nie sú schopní prijať Kristovo svetlo a radšej zostávajú v tme. Na nich sa vzťahujú slová svätého Jána: „Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé“ (Jn 3,19).

Tieto myšlienky ďalej rozvíja svätý Pavol v Liste Efezanom, v ktorom povzbudzuje kresťanov: „Kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla! Ovocie svetla je v každej добрote, spravodlivosti a pravde“ (Ef 5,8-9). Sme Božie deti, preto sme aj deťmi svetla. V tom je naša dôstojnosť i záväzok. Božie dieťa má povinnosť vyžarovať svetlo, ktoré prijíma zo svojho svetelného zdroja. Konkrétnym prejavom tohto svetla je láska, spravodlivosť a život podľa Kristovej pravdy.

V týchto slovách svätý Pavol zahŕňa celý mravný život človeka. Kristova pravda je obľahnutá v evanjeliu, a to nás učí spravodlivosti i láske. Budeme žiť ako deti svetla, keď sa budeme usilovať o dokonalý mravný život podľa zásad Kristovho evanjelia. Tieto zásady naruša hriech. Vo svätom písme sa hriech často nazýva tmou, teda opakom svetla.

Na svet sme prišli s dedičným hriechom, teda v duchovnej tme a slepote. Tej sme sa však zbavili krstom, ktorý prví kresťania výstižne nazývali osvietenie. Vtedy sme sa stali deťmi svetla. A dostali sme poverenie vyžarovať svetlo Kristovej pravdy a lásky.

Mons. Anton Kováčik, správca farnosti

Vek s vekom si podáva ruky a vytvára reťaz života spojenú živými ohnivkami ľudského rodu. Všetci ľudia spolu tvoria jednu veľkú rodinu. Život človeka je veľkým darom a je krátky ako sen. Nemali by sme si ho otravovať maličkosťami. Často stačí málo sebazaprenia a mohli by sme sa vyhnúť hnevu. Sú ľudia dobrí aj zlí. Sú ľudia bohatí a chudobní. Láska k blížnemu, to je tlmenie hnevu, ochota pomôcť, dobrá rada a trpezlivosť. Láska k blížnemu, to je aj udržiavanie dobrých vzťahov so susedmi, s ľuďmi, ktorí sú nášmu srdcu blízki.

VEĽKOSŤ ČLOVEKA ROBIA SKUTKY

Pre človeka by malo byť prirodzené chrániť sa pred tým, čo by mohlo narušiť jeho pokoj, jeho zdravie. Túži radovať sa z dobra, ktoré je zdrojom jeho šťastia a ktoré ho uspokojuje. Vášne a žiadostivosti by mali človeka podnecovať k odvahe a smelosti, keď kráča po správnej ceste a k obozretnosti a opatrnosti, ak mu hrozí nebezpečenstvo.

V krajských novinách práve prebieha súťaž o titul najlepšieho suseda. Celkom dobrý nápad, dobrá myšlienka. Vzťahy medzi ľuďmi sú nekonečnou témou. Sú veľmi dôležité, lebo dokážu zlepšiť, ale aj strpčiť život. Na dedine vedľa ľudí o sebe viac, je medzi nimi väčšia prepojenosť a kontrola. V meste ľudia žijú viac v anonymite, poniektorí susedia sa takmer ani nepoznajú. Niektorí uprednostňujú život na dedine a inému vyhovuje ruch mesta. Pre jedného je základom mať vlastný rodinný dom so záhradou. Druhý vidí výhodu mať byť v centre mesta. Záleží na každom z nás, aké máme túžby, podmienky a možnosti. V každej obci či meste sa nájdu ľudia, ktorí sa zaujímajú o druhých, radi pomôžu a ich spolunažívanie je v niečom výnimočné. Kolkí z nás by sa do hodnotiaceho rebríčka dostali? Ak ponúkame slušnosť, toleranciu, ohľaduplnosť a úsmev, zvyčajne sa nám aj vrátia. Snažme sa žiť tak, aby sme vystúpili na čo najvyššiu priečku nášho osobného pomyselného rebríčka. Buďme teda dobrými susedmi a možno získame aj my dobrých susedov.

Anna Kňazeová

■ *Tieto dvojici bocianov sa zapáčilo na kostolnej veži.*
Foto – Peter Maťašeje

SPOMIENKA

Stále je smutno a ťažko nám všetkým.

Niž už nie je také, aké bolo predtým.

Všade okolo chýba Tvoj hlas.

Mal si rád život, my Teba a Ty nás.

Skromný a láskavý si bol vo svojom živote a veľký vo svojej láske a добрote.

Čas plynie ako tichej rieky prúd,

kto Ťa mal rád, nemôže zabudnúť.

Tak ako voda svojím tokom plynie, krásna spomienka na Teba nikdy nepominie.

Dňa 14.8.2015 uplynulo 25 rokov odvtedy, kedy nás navždy opustil manžel, otec a dedko

Ondrej Húdok

S láskou na neho spomína a za tichú spomienku ostatným ďakuje celá rodina.

■ Naši seniorskí olympionici v Partizánskom. Na snímke chýba Jozefína Bujnová, ktorá je autorkou tejto snímky.

LETNÉ AKTIVITY NAŠICH SENIOROV

Na tradičnej športovej Olympiáde v Partizánskom ani v tomto roku nechýbala výprava našich seniorov pôsobiach v MO JDS. 27. júna sa do okresného mesta vybrala deväť – členná výprava. Podujatie, ktorého sa zúčastnilo celkom 240 športovcov seniorského veku bolo medzinárodné. V sprievode mestom s olympijskou vlajkou boli okrem účastníkov z blízkeho okolia i vzdialenejších miest a obcí západného Slovenska aj účastníci z Českej republiky (Valaské Meziříčí) a Maďarska (zástupcovia slovenskej menšiny z obce Mlynky). Zapálením olympijskeho ohňa na štadióne a sľubom sa začali športové súťaže. Naši tentoraz medailové umiestnenie nedosiahli, no dôležité bolo, že tam boli. Naplnili tak známe motto olympijských hier – nie je dôležité zvíťaziť, ale zúčastniť sa!

Onedlho – 30. júna sa členovia organizácie stretli na Urbárskej chate. Prišlo ich osemnásť. V príjemnom prostredí strávili pekné popoludnie a poblahoželali svojim členom, ktorí mali svoj sviatok v uplynulom období.

Na výlet ku Kaplnke Svätej rodiny sa vybrali 6. júla po predchádzajúcej dohode s vedením MO Jednoty dôchodcov Slovenska na Kolačne. Od nás išli ôsmy dospelí a dve deti, z Kolačna prišlo rovnako osem seniorov. Na mieste, s prirodzenou hranicou hradišských a kolačianskych hôr a pútnickou kaplnkou z roku 1936 sa pomodlili, zaspievali si a v družnej debате spoločne prežili pekné chvíle v prírode.

Následne sa členovia MO Jednoty dôchodcov stretli na svojej pravidelnej schôdzi v pondelok 24. augusta. V zasadačke Ocu sa zišlo šesťnásť členov. Počas spoločne prežitých chvíľ sa zabavili a prebrali aktuálne dianie nielen vo svojej organizácii, ale i v obci v ktorej žijú.

Peter Maťašeje

■ Spoločná fotografia našich a kolačianskych seniorov pri obľúbenej kaplnke sv. rodiny.

■ História na fotografiách. Nie je to tak dávno, čo sa skončila tohtoročná žatva, my sa ale teraz pozrieme do nie až tak dávnej histórie, keď sa mlátivalo aj súkromne. Fotografiu nám zapožičala Antónia Hudoková.

Udalosti, Postrehy a Novinky slovom a obrazom v skratke

○ Jubilejný 40. ročník Podroháčskych folklórnych slávností sa konal v Zuberci v dňoch 7.-9. augusta. Toto podujatie je už niekoľko rokov navštevované aj menšími skupinkami z klížskej doliny. Nie inak tomu bolo aj tentoraz. Pod Roháče sa vybrala sedemčlenná skupina z našej obce. Susedná Ješkova Ves mala zastúpenie taktiež, keďže tam zavítala mladá štvorčlenná rodina. V bohatom kultúrnom programe sa okrem domácich súborov predstavili aj zahraniční účinkujúci. Súborný zo Strážnice (Česká republika), z Poľska, Bulharska, Chorvátska a Turecka. Po skončení festivalu, 10. augusta, sa naši účastníci festivalu presunuli do poľského Zakopaného. Odtiaľ sa lanovkou vyviezli na Kasprov vrch (1987 m.).

○ K tragickému dopravnej nehode, došlo v utorok 18. augusta popoludní na ceste II. triedy v katastrálnom území obce Klátova Nová Ves, časti Janova Ves. Nehoda si vyžiadala život 53-ročnej ženy Jany T. z Partizánskeho. Podľa vyjadrenia z prostredia PZ vodička jazdila na osobnom motorovom vozidle VW Lupo po ceste II. triedy v smere od Janovej Vsi smerom na Ješkovu Ves, kde išla za vozidlom verejnej autobusovej prepravy. Autobus začala predchádzať v mierne pravotočivej zákrute napriek tomu, že nemala dostatočný rozhľad na takú vzdialenosť, ktorá je potrebná na bezpečné predchádzanie. V dôsledku toho prešla do protismeru a čelne sa zrazila s protiúčiacim nákladným vozidlom Mercedes Benz, ktoré riadil 27-ročný vodič z Trnavy.

○ Predplatitelia a náhodní čitatelia boli určite prekvapení. V prázdninovej prílohe týždenníka Slovenka č. 33 bola doplnovačka, ktorej tajnička obsahovala deväť voľných políčok. Po doplnení odpovedí prekvapivo vyšlo: Veľký Klíž. K doplnovačke bola náponeda: Skvostný románsky kostolík sv. Michala.

○ Tešíme sa každej pohľadnici od Vás, ktorá na nás čaká v redakcii... SÚŤAŽ O NAJ – POHĽADNICU trvá do konca septembra. Preto neváhajte a pozdravy nám posielajte z dovolenky, z výletu, z turistiky, z kúpeľov, z porady, zo služobnej cesty, z brigády, z domova či zo zahraničia, z pevniny či od mora.

Informácie zozbieral, napísal a zostavil Peter Maťašeje

Vcelku nečakane a neplánovane som sa s ním stretol. Sedel za stolom neďaleko mňa na jednej príjemnej oslave.

Rozhovory Petra Maťašeje

MILAN GUBOV SA PRESADIL VO SVETE ŠPORTU AKO MASÉR A FYZIOTERAPEUT

Tu u nás v Klížskom Hradišti. Dlhو sme sa nevideli. Spomenul som si, ako som o ňom písal pred takmer dvadsiatimi rokmi. Nevie, kto z našich čitateľov si spomenie na článok „Z Hlbokej cesty až k maďarskému hokeju“. Vo vianočnom čísle, v prvom roku vydávania Nového Clusu, sa čitatelia dozvedeli o úspešnej kariére mladého muža, nášho rodáka, pôsobiaceho v oblasti športu. Na terajšiu moju otázku o možnom rozhovore odpovedal bez rozmýšľania. Súhlasil. Podme sa teda rozprávať nateraz s najmladším osloveným, 42 ročným Milanom Gubovom, ktorý dostáva priestor v seriáli rozhovorov s osobnosťami – rodákmi z našej obce....

Ako začať rozhovor? Možno tradične. Spomienky na rodisko, nezabudnuteľné chvíle, na detstvo. Aké bolo to tvoje?

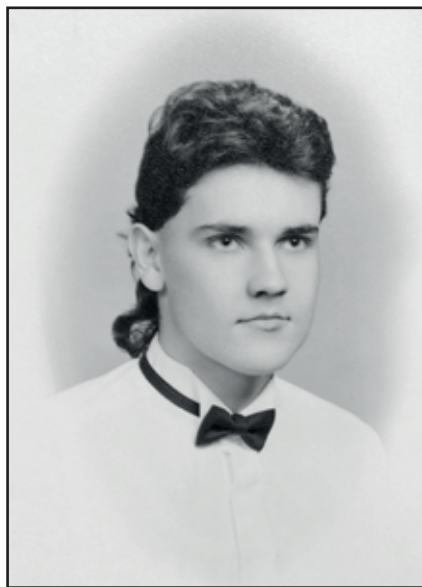
Tak detstvo bolo veľmi pekné, vtedy to bolo ešte bez sociálnych médií. Takže všetok voľný čas sme trávili vonku. Športy všetkého druhu...futbal vo Vyšovci, hokej na vrch dedine, tenis atď. Samozrejme stávanie bunkrov v Jarkoch, nezabudnuteľne sánkovačky v Peťovej pri ktorých som si aj bohužiaľ zlomil nos. Chodili sme na základku do Ješkovej Vsi, vytvorili sa partie kamarátov, s ktorými sa stretávam aj dodnes. Takže detstvo bolo nezabudnuteľné... Preto sa aj rád vraciam do rodiska a stretnem vždy ľudí, ku ktorým mám blízko.

Tak ako pred rokmi, aj teraz sa znovu pýtam na tvoje stredoškolské štúdiá. Ktorú školu si navštevoval? Ako prišlo k rozhodnutiu stať sa tým, čo robíš?

Strednú školu som navštevoval v Starej Turej - elektrotechniku - 4 roky s maturitou. Po skončení som tam aj rok robil, ale nie v obore, ktorý som sa vyučil, pretože to tam začalo upadať. Výroba medicínskych zariadení nebola už konkurencie schopná... bolo to krátko po revolúcii... 1991... a preto som chcel skúsiť niečo iné. Pri medicíne som zostal a v Modre som začal pomaturitné štúdium na Strednej zdravotnej škole odbor masér a rehabilitačný pracovník. To som ukončil v roku 1993. Potom rok vojenčiny v Pezinku a odvtedy vlastne robím v odbore, v ktorom sa aj naďalej treba vzdelávať formou rôznych školení. Naposledy som si dorobil v Nemecku certifikát športového fyzioterapeuta.

Si športový masér. O tvojom pôsobení pri hokeji v maďarskom Dunajvárosi som sa pred rokmi so značným prevapením, ba až úžasom dozvedel nielen ja, ale aj mnohí naši čitatelia. Ako počas rokov nasledujúcich smerovala tvoja profesijná kariéra?

Tak v Maďarsku sme boli aj s rodinkou 6 rokov a potom nasledovalo Rakúsko. Vo Viedni som bol pri hádzanej. Manželka hrala v Hypobanku Wien a ja som začal pri druhom družstve Hypobanku, ktorý hrali takisto prvú rakúsku ligu... Tam som sa dostal k juniorskej reprezentácii Rakúska ako masér, bol som s nimi na ME v Čechách. To bolo v rokoch 2002-2004. Potom prišli za mnou s ponukou, či nechcem robiť pri mužskej reprezentácii Rakúska, taktiež hádzanárov. Tam som pôsobil do roku 2007. Popri tom som vypomáhal aj pri ženskej repre Rakúska na veľkých podujatiach ako MS a ME. Do Nemecka sme sa presťahovali v 2004 a ja som musel vlastne dochádzať ku repre na sústredenia a turnaje. Pa-

■ Foto z maturitného tabla.

ralelne som začal pri 1Fcn Norimberg pracovať pri futbale, kde som v roku 2007 dostal pevnú zmluvu a repre som musel vlastne nechať tak. Dodnes som v 1Fcn 2 roky pri profíkoch v druhej nemeckej bundeslige... dovtedy som robil druhý manschaft, ktorý hral 4 ligu...

Pôsobil si pri hádzanej, hokeji a plavcoch. Pracoval si aj pri iných športovcoch, resp. športových odvetviach?

Ako som spomenul ešte pri futbale a mal som aj pár tenisov. Každý šport má svoje špecifiká a vyžaduje si aj iný prístup ku hráčom.

Aké boli tvoje najväčšie, či možno nezabudnuteľné zážitky spojené so športom?

Tých zážitkov je ozaj veľa. So športom je človek stále na cestách. Najviac som precestoval s rakúskou reprezentáciou. Navštívili sme krajiny ako Izrael, kde nás stále strážiła ochranka, čo je pre našinca asi dosť nezvyklé. Vojaci stáli na každej zastávke autobusu so samopalmi a kontrolovali každého

podozrivého. Dosť divný pocit. Ako tam žijú ľudia v strachu... Bol som s hokejistami v Toliati v rokoch 95-97 tam nám zase robila polícia doprovod autobusu na štadión. So sirénami a na červenú aj keď to možno nebolo nutné... Veľmi si nás tam uctievali ako športovcov, bol tam výborný servis čo sa týkalo stravy a hotela. Určite najlepší zážitok bol po výhre maďarského majstra v hokeji v roku 1995, keď sme sa vrátili z Budapešti z posledného vyhratého zápasu nás čakali naši fanúšikovia asi 5000 v centre Dunajvárosu a nosili nás na rukách... z autobusu až na tribúnu čo bolo asi 100 metrov, kde sa oslavoval vôbec prvý titul majstra pre toto mesto. Také niečo som už potom nezažil aj keď sme boli majstri ešte asi 3 krát... Teraz v Nemecku je zážitok asi každý zápas, keď hráme pred 30- 40000 divákmi super choreografia, stále povzbudzovanie. Všetko na profesionálnej úrovni.

Pôsobil si na viacerých miestach, vo viacerých krajinách. Kde sa ti pracovalo najlepšie a na ktoré pôsobisko najradšej spomínaš?

Všade bolo dobre. Najradšej spomínam na Maďarsko. Bola tam dobrá partia hokejistov tréneri a vedenie. Možno skromnejšie podmienky ako je to v Nemecku ale veľmi srdeční ľudia, fanúšikovia ktorí ťa zdravili na ulici či sme vyhrali zápas alebo prehrali. V Rakúsku to bolo veľmi dobre organizované, vždy všetko klapalo hoteli, transfery, materiálové zabezpečenie pre repre. Na úrovni. A v Nemecku je to showbiznis na vysokej úrovni. Veď sú čerství majstri sveta a futbal je tu ozaj obľúbený. Krásne štadióny, vždy perfektne upravené trávniky, tu sa robí ozaj dobre.

So športom si zaiste precestoval kus Európy. Kde všade si bol, kde sa ti páčilo najviac, prípadne ktoré miesto, či mesto by si znovu rád navštívil?

Ako som už spomenul Rusko, Izrael, Litva, Lotyšsko, Fínsko, Nórsko, Švédsko, Rumunsko, Bulharsko, Anglicko, Španielsko, Taliansko, Čierna Hora. V Afrike v Tunisku a Maroku. Bolo toho dosť a možno som aj nejaké menšie krajiny zabudol. Ako Luxemburg, Belgicko a Holandsko... určite najlepšie je v strede Európy. Čo sa týka klímy, čistoty a kultúry. Asi by som sa rád ešte pozrel do severných krajín, kde je krásna príroda. A z miest asi St. Petersburg kde je ozaj čo vidieť... okrem haly, ihriska a hotela čo je vlastne spojené s mojou prácou.

Akých veľkých športových podujatí – okrem bežných napríklad ligových, či pohárových zápasov – si sa aktívne so svojimi zverencami zúčastnil?

Tak veľké podujatia boli Majstrovstvá sveta v hádzanej žien v Osle a St. Petersburgu takisto ME. V 2007 univerziáda v Jesolo v Taliansku s juniormi Rakúska. Potom to boli rôzne veľké turnaje vo futbale za účasti Dortmundu, Leverkusenu, Bayernu ale v mládežníckej kategórii do 21 rokov.

Máš aj nejakú úsmevnú, či kurióznu príhodu z tvojej profesionálnej kariéry?

Určite kurióznou z môjho hľadiska, keď jeden hokejista počas zápasu dostal puk do úst... Vypadlo mu naraz 11 zubov, ktoré som pozbieral z ľadu,, ak by sa dalo niečo zachrániť,, a išiel som s ním do nemocnice. Nejaké mu vsunuli naspäť ale väčšinu dostal umelé... Alebo sme leteli z Moskvy do Samari s nejakým charterovým letom, v lietadle boli také potrhane sklápacie sedačky??? Samozrejme bez

(Pokračovanie na str. č. 5)

MILAN GUBOV SA PRESADIL VO SVETE ŠPORTU AKO MASÉR A FYZIOTERAPEUT

(Dokončenie zo str. č. 4)

nejakých záchranných pásov a druhý pilot nám dával počas letu vodku, aby sme sa nebáli...

Žiješ ďaleko, v cudzom svete. Čo prvé ťa napadne ak sa spomenie Veľký Klíž?

Určite pekná príroda, klud a náš dom...

Čo pre Teba znamenajú návraty domov, do rodiska?

Veľmi rád sa vraciam do Klíža väčšinou na dovolenky, stretnem tu moju rodinu, priateľov a kus nostalgie. Je zaujímavé sledovať, ako sa dedina pretvára, niečo nové sa stavia niečo zmizne... pribúdajú stále nové tváre... ľudia starnú...

■ Momentka zo zásahu počas hádzanárskeho zápasu žien.

Zaujímá ťa dianie doma, teda vo Veľkom Klíži, sleduješ ho pozornejšie?

Tak dianie alebo čo je nové sa dozviem od mamy, s ktorou často telefonujeme alebo keď som tam, tak samozrejme v krčme od známych. Inak ešte aj na internete.

Môžeš niečo prezradiť aj zo svojho súkromia? Aspoň pár slov o rodine, deťoch, manželke, mieste kde žijete ...?

Teraz žijeme v Norimbergu čo je asi 700 km od Veľkého Klíža. V prenajatom byte neďaleko centra, ktoré je stále zaplnené turistami, keďže je tu čo navštíviť. Pekný hrad s múrom okolo mesta kde sa konávajú veľmi známe vianočné trhy. Mesto má aj bohatú históriu, bohužiaľ spojenú aj s najznámejším Nemcom na svete - Hitlerom... mal tu svoje sídlo. Čo sa týka rodinky, žena pracuje ako vychovávateľka v škôlke a môj syn akurát zmaturoval na gymnáziu... a dcérka Emma chodí do škôlky.

Len nedávno, na futbalovom turnaji, som sa dozvedel, že si futbalistom Tatranu Veľký Klíž priniesol

■ Milan Gubov dnes.

a venoval dresy. To je veľmi pekný moment. Stalo sa tak jedenkrát, alebo si miestnym futbalistom takto pomohol viackrát?

Tak keď sa dá pomôžem. Dal som im aj športné a nejaké tie futbalové trenírky...

Chcel by si využiť príležitosť a čitateľom Nového Clusu niečo odkázať?

Som čitateľom Nového Clusu, mama ho odberá a občas si ho pozriem na internete. Som rád, že dedina niečo také vôbec prevádzkuje, kde sa človek veľa dozvie a dúfam, že to ešte dlho vydrží ako redakcia tak aj jej čitateľom... Prajem veľa šťastia.

Ďakujem za rozhovor. Peter Maťašeje

FUTBAL

A – mužstvo

Pred novou sezónou 2015/2016 sa v našom mužstve udiali zmeny:

Odchody – Šimon, Pavlíček, Stanko Martin, Najman M. (prestup OFK Neđanovce), Peciar (ukončenie hostovania), Štefan Kučera (hostovanie Tempo Partizánske), Patrik Chrenko (hostovanie Šimonovany)

Príchody – Kalina M., Kalina L., Meluš M., Matejov E., Šesták (hostovanie z OFK Bošany)

1. kolo 9. 8. 2015 OŠK Veľký Klíž – MTJ Nitrianske Pravno 0 : 1 (0 : 0)

Zostava OŠK: Meluš - Chrenko I., Kalina M., Maťašeje V., Chrenko J., Bielich P., Šesták, Kučera J., Bielich Jakub, Vaňo, Beliansky S. Striedali: Hlavačka S., Hlaváček, Bujna.

V extrémnom teple sa hral opatrný futbal s mierou prevahou hostí. Vďaka ich kombinačnej hre si dokázali v zápase vytvoriť niekoľko dobrých príležitostí na skórovanie, avšak Meluš bol pozorný. Osud stretnutia napokon rozhodol jediný presný zásah, keď sa v 51. minúte presadil Čech a hostia si odniesli tri body.

2. kolo 16. 8. 2015 TJ Družstevník Opatovce n/ N - OŠK V. Klíž 5 : 2 (2 : 1)

Góly OŠK: Matejov, Vaňo

Zostava OŠK: Nėč - Chrenko I., Kalina M., Maťašeje V., Chrenko J., Matejov, Šesták, Bielich Jakub, Kučera J., Vaňo, Beliansky S. Striedali: Hlavačka S., Meluš

Zápas slabšej úrovne rozhodla efektivita domácich. Už v 7. minúte sme sa ujali vedenia po dorážke Erika Matejova. V 16. minúte bolo vyrovnané po úspešnom premenení veľmi prísne nariadenej penality Petrejem. Do polčasu pridal domáci kapitán ešte jeden gól a do kabín sa šlo za stavu

2:1. Dve minúty po prestávke sme dokázali vyrovnať po spolupráci Šestáka so zakončujúcim Vaňom. Neprešli ani dve minúty, Petreje zavřil hatrick a domáci šli do vedenia. Do konca zápasu sa ešte dvoma gólmi presadil Kohút a potvrdil domácu výhru.

3. kolo 23. 8. 2015 OŠK Veľký Klíž – TJ Baník Sebedražie 2 : 6 (2 : 1)

Góly OŠK: Kalina M., Kalina L.

Zostava OŠK: Meluš - Chrenko I., Kalina L., Maťašeje V., Chrenko J., Matejov E., Beliansky S., Bielich Jakub, Kučera J., Kalina M., Meluš M. Striedal: Bujna I.

V úvode sme boli o niečo aktívnejší, čím sme si vytvorili niekoľko príležitostí najmä po rohových kopoch. Po jednom z nich sme aj šli do vedenia, kedy sa na zadnej tyči presadil Matúš Kalina. Kontrolovali sme hru a súpera sme takmer k ničomu nepustili. Druhý gól sme strelili v 34. minúte po rýchlej reakcii Lukáša Kalinu pred bránou hostí a zdalo sa, že to bude jasný zápas v náš prospech. Hostia však dokázali tesne pred prestávkou šťastným gólom znížiť. To, čo sa dialo na začiatku druhého polčasu je ťažko pochopteľné. V priebehu ôsmich minút, kedy sme inkasovali 4 góly, hostia strhli vedenie na svoju stranu a bolo rozhodnuté. Posledný gól sme inkasovali v 76. minúte a vďaka neskutočnému výpadku v druhej 45-minútovke sme zaknihovali zahanbujúcu prehru.

MaS

Dorast

1. kolo 22.8. V.Klíž - Haláčovce-Otrhánky 5:0 (0:0) góly - Beliansky S.-3(1 z 11m), Hlavačka S., Bielich M.(11m)

Prvý zápas v novej súťaži začal dorast bez Jakuba Bielicha, ktorý prešiel k mužom a Štefana Maťašeje, ktorý šiel na hostovanie do Bošian. Zo žiakov prišiel R. Omelka. V nervóznom a zbytočne

tvrdom zápase sa prvý polčas skončil remízou 0:0. Druhý sme začali oveľa lepšie. Po faule premenil pokutový kop S. Beliansky a následne bol za urážku rozhodcu vylúčený brankár hostí. Tak sa sily na ihrisku vyrovnali, keďže už predtým bol vylúčený aj náš hráč. Postupne hostia kondične odpadli a našich len provokovali nedovolenými zákrokmi. Góly v sieti hostí sa zastavili na čísle 5. A tak sme prvý zápas vyhrali jasným výsledkom.

MiS

POZVÁNKY

Chor de Clus

Vás srdečne pozýva na vystúpenie ŽIVOT V PIESNI NAŠICH PREDKOV

20.septembra 2015 o 15.hod.

Kultúrny dom v Klížskom Hradišti

Program:

Piesne z našej doliny

Ukážka žatevných prác

Pásmo detí z MŠ : Pasenie husí

Dožinky

.....

Organizátori podujatia prosia čitateľov o zapožičanie dobových fotografií zo žatevných prác a dožinkov. Fotografie doručte na obecny úrad alebo Mgr. Márii Zajacovej.

.....

KK pri Obecnom úrade dáva do pozornosti chystanú **Jesennú výstavu** ktorá sa bude konať v mesiaci október. Organizátori vyzývajú občanov, aby si nachystali exponáty.

.....

AMK Veľký Klíž pozýva na voľný pretek O pohár starostov obcí Veľký Klíž, Ješkova Ves a primátora mesta Partizánske. Uskutoční sa v motokrosovom areáli **Brody v nedeľu 6.9.2015**

NA MURÁNSKEJ PLANINE

Už niekoľko rokov boli snahy o zorganizovanie zájazdu na toto miesto, no konečne až tentoraz sa stal zámer skutočnosťou. Dvojdnový autobusový zájazd KST Ostrá sa za značného záujmu verejnosti uskutočnil v dňoch 15.-16. augusta. Keď sa v skoré sobotné ráno v Klížskom Hradišti objavil veľký červený, na prvý pohľad exkluzívny, autobus začalo sa odvíjať dejstvo programu, ktorý starostlivo pripravil predseda klubu Vladimír Sasko spolu s ďalšími členmi klubu.

Nastupujeme s vedomím, že nikto z našich turistov Muránsku planinu ešte nenavštívil. Z účastníkov zájazdu tam bol jedine Milan Masný z Chynorian. On spolu s niekoľkými jednotlivcami z Partizánskeho a okolia, ale i z Topoľčian, turistkou z Nedanoviec a jednou rodáčkou z Ješkovej Vsi tvorili partiu, v ktorej som mal česť byť aj ja a tak môžem o tom, čo sa počas dvoch dní dialo, podať správu aj pre našich čitateľov.

Plní očakávania

Je to naozaj tak. S ubiehajúcimi kilometrami sa stupňuje naše očakávanie. Obavy z tropických horúčav sa nesú v ovzduší nášho autobusu, ktorý nie je taký luxusný, ako na prvý pohľad vyzerá. Ale vezieme sa. Po jednej pauze s kávou na benzínovej pumpe sa onedlho ocitáme v Červenej skale. To je štart našej túry. Pred nami je Muránska planina. Túra nie je náročná.

Na dohodnutý bod Veľká lúka (887m.) všetci prichádzajú úplne v pohode. Slnko páli. Osviežujeme sa. V diaľke koníky. Vidíme menšie skupinky nášho národného plemena chladnokrvných koní norika muránskeho. Viacerí čakali viac. No aj zvieratá v týchto horúčavách vyhľadávajú chládky čo spôsobuje, že bližších stretnutí s nimi sa nám nedostáva. Do kroku už vyrázil náš najstarší člen Pavol Neštepný. Ako vždy v prvých líniiach a v závideniahodnej kondícii (v tomto roku oslávil 80 rokov!). Postupne v skupinkách pokračujeme všetci. Onedlho sme na križných cestách. Ku hradu Muráň je to už len asi dva kilometre. Tretí najvyššie položený hrad na Slovensku (935m.) nik neobiš. Spoločne pokračujeme smerom k chate pod hradom. Nie je otvorená. Dano z prednej skupiny SMS-kuje Emilovi úžasnú správu. Bufetík pri chate otvorený, pivo chladené, turistická pečiatka pripravená! Všetko inak ako na internete. Ale dobre. Kto by to v tom teple nevyužil. Nápoje, sladkosti, turistické záznamníky... ale i mračná na oblohe. Uf. Ideme hore. Zaujme nás ešte mohutný pomník Coburgovcov a potom dlhé stúpanie. Lesná cesta, schody z drevených brviem a konečne najzachovalejší objekt hradu, vstupná brána. Robím zápis do knihy návštev za asistencie predsedu klubu. Následne sa spolu s ostatnými nestačím čudovať. Rozloha hradu je naozaj nečakane veľká. Výhľady, fotografie a stretnutie s menšou skupinkou, ktorá išla kratšou trasou. Hrmí. Dosť. Musíme sa ponáhľať. Na spiatocnej ceste máme bonus. Nielenže nás obišla hrozivá búrka. Práve sa koná Cesta rozprávkovým lesom s cieľom na hrade. Zázitok je to najmä pre detských účastníkov našej túry Dominika, Tobiasa, Kristínku, Viktoru a jej

bračeka Miška, s tromi rokmi najmladšieho účastníka nášho zájazdu. Občianske združenie Rastúca musí mať veľkú dávku tvorivej invencie. Nielen rozprávkové postavičky, ale i neživé stvárnenia rôznych drakov, jašterov, čerta a iných to plne potvrdzujú. Cesta je plná indícií a skúškou pre bystrosť nielen jej detských účastníkov. S obdivom a uznaním to tľmočíme „smrťke“ a „princeznej“, ktoré nám ďakujú a želajú šťastnú cestu do obce Muráň. Prekvapenia pokračujú. Nič dobrého asi neveští mladí muži v zelených košeliach. Práve dnes tu má snem strana bansko - bystrického župana. Námestie opúšťame, aby sme zažili radšej druhé, milšie prekvapenie. Veľmi pekná, čistá a štylová reštaurácia, ktorú sme si zaslúžili. Veď sme prešli Muránsku planinu! Podobne dobrá skúsenosť je aj v Lopeji, čo je časť Podbrezovej. V miestnom penzióne sa ubytovávame. Skvelá kuchyňa však v ten večer nie je všetko....

Chýba len Katka Brychtová...

Ak stretnete niekoho, koho ste nevideli dlhé roky nemôže vás napadnúť nič iného. Vlado a Emil už predtým dohodli rodinné stretnutie. A tak prichádza hradišská rodáčka pani Štefánia so svojou dcérou Magduškou. Z klížskej doliny sa odsťahovali pred vyše tridsiatimi rokmi a žijú v týchto končinách našej krajiny. Srdečné zvitania a dlhé rozhovory s viacerými účastníkmi a účastničkami zájazdu nečakane ozvlášťujú a obohacujú jeho program. Bežím po fotoaparát. Treba to zaznamenať. Opakovane si povzdychnem, že tu chýba Katka, no Magduška mi polichotí, že ju nepotrebuje. Vraj som lepší ako televízna moderátorka...

Aj s riaditeľom železnice

Po bohatých raňajkách odchádzame do Chvatimechu. Nastupujeme na známy vláčik, ktorý nás vieze do Čierneho Balogu. Počasie sa totálne zmenilo. Vytrvalý dažď. Záhradkári sa tešia, ale my sme na turistike... Plánované sedlo Zbojská rušíme. Po prehliadke železničného depa, občerstvení a spoločnej fotografii, na ktorú Dano, ktorý je tu skoro ako doma, pozýva aj riaditeľa Čiernohronskej železnice Ing. Aleša Bíleka, odchádzame. Náhradným programom je Slovenská Ľupča. Po Revišti a Šášovskom hrade, ktoré sme videli len z autobusu a návšteve tretieho najvyššie položeného hradu na Slovensku je to teda štvrtý hrad počas dvoch dní. Hrad Ľupča renovujú, na rozdiel od predchádzajúcich rokov je prístupný verejnosti a má čo ponúknuť. Naozaj. Pekný zážitok. Potom cesta do Banskej Bystrice. Neskorý obed a prehliadka centra mesta. Bez cesty domov by sme sa nemohli vrátiť. A tak spokojní nasadáme do nášho červeného autobusu. Po pár kilometroch porucha. Našťastie šofér si vie poradiť. Ešte posledný opozdilci, čo už na benzínke chceli nakupovať a nezastaviteľne sa blížime domov. V Klížskom Hradišti sme spokojní o 19-tej. Tieskame šoférovi, ďakujeme organizátorom a už teraz sa tešíme. Vie niekto, kde by sme tak mohli ísť na budúci rok?

Text a foto Peter Maťašeje